

S:

Regnars final

Regnar utrustade sina söner med välutrustade fartyg och tränade armémän, så att de kunde åka på resa, där de vann mycket gods. Ivar Benlös föreslog bröderna, att de skulle attackera Whitby, för den staden hade många försökt ta; men även Regnar Lodbrog var tvungen att ge upp. Sedan seglade de till Whitby, där Ragnvald, den yngsta, lämnades för att skydda fartygen.

Ivar varnade för att männen i slottet hade två trollkor, som hade skrämt andra angripare genom att brälla. Under attacken bar Ivar Benlös på en sköld framför sina män. Med en båge sköt han båda trollkor, så att de föll döda omkring. Så småningom gick bröderna in i fästningen, flydde från borgmästarna och satte eld på alla hus i slottet, bröt ner murarna och stal alla varor i slottet, de kom över.

Ivar Benlös och hans bröder fortsatte till Italien. Som ledare hade de Björn Jernsides fosterfader Håstein, som kallades Hasting utomlands. Efter en lång resa nådde de ett stort slott som de antog var Rom. I verkligheten var det en stad norr om Rom, men en stark fästning. Hasting hittade ett knep. Han skickade män till fogden och biskopen förklarade, att de inte kom med missnöje, utan bara för att köpa det, de behövde.

Men nu hade deras chef, Hasting, blivit sjuk och låg till sist; men innan hans död ville han döpas. Detta glädde biskopen, som hade Hasting för in i kyrkan och döpt. Nästa natt tillkännagav utsändarna, att deras herre var död, men ville begravas i stadens kloster. Biskop och pastorer gjorde allt klart och sjöng mässor för hans själ. Stadsporten öppnades och vikingarna kom in med kistan. Men när det fodrades framför altaret, öppnade locket abrupt, och ut ur det brast Hasting levande ut och hukade sig ner i graven. Då sprang hans följare framåt, dödade de obehäpnade prästerna och krossade församlingen.

Lodbrog-sönerna föreställde sig, att de nu hade erövrat själva "Romstaden, Rom, och därmed dominans över hela världen. Det skadade dem, när missförståndet togs upp. En gammal vägförare dök upp och de bad honom säga, hur långt det var till Rom. Han visade dem sina järnskor: "De är nu gamla och de, som jag har på ryggen, är också slitna. Men när jag lämnade Rom, band jag de slitna skorna på mina fötter, och då var båda paren nya. Och så har jag gick hela tiden.

Då tappade Lodbrog-sönerna modet och vände sig om.

På vägen tillbaka stötte de på en mängd utbrända städer, eftersom de plyndrande vikingarna var så välkända, att deras offer hellre skulle bränna städerna av sig själva än att överge.

Vid den här tiden var Regnar trött på att hans söner skulle stjäla all sin glans, så han åkte mot England för att slåss mot kung Aella. Det var denna resa, som blev Regnars sista.

Regnars söner, som var ute och plundrade, visste inte att deras far hade rest till England för att dö. När de återvände till norra, fick de besök av budbärare, som skickades av kung Aella från England, som berättade om Regnars öde.

Ragnar Lodbrogs son, Ivar, fick meddelandet om Regnars död, när han bara tittade på de offentliga spelen (som de olympiska spelen, där vikingarna ruslade mot varandra inom olika discipliner). Men han föredrog ändå inte en gruva och såg inte mer uppgiven ut än vanligt och höll inte bara nyheten om sin fars död hemlig genom att dölja sin sorg, utan förbjöd till och med folket, skräckslagna av ryktet, att göra ett oväsen eller gå bort

IVAR THE BONELESS

innan lekarna var slut. Han behöll sitt glada ansikte för att inte avbryta spelet och vände sig inte om blicken från den allmänna glädjen att dröja vid sin egen sorg, så att han inte plötsligt vet att övergå från den största munterhet till den djupaste sorg borde ha ord att visa mer sig själv som en sörjande son än som en glad hövding.

När Sivard fick beskedet, i sin bestörtning, fylld mer av kärlek till sin far än av en känsla av sitt eget lidande, störtade han spjutet han råkade hålla i handen djupt in i foten, utan hänsyn till kroppslig smärta i sin hårdhet. sorg, ty för att desto lättare kunna bära det sår, som tillfogats hans själ, förmådde han att såra en del av sin kropp allvarligt, varigenom han på en gång visade sin tapperhet och sin sorg och bar sitt öde som en som en sorgsen som ståndaktig son.

Björn kastade tärningar när meddelandet om sin fars död fördes till honom, och han knäppte tärningarna, som han höll med handen, så våldsamt, att han pressade blodet ur fingrarna, så att det sprutade ut på bordet och meddelade, all lyckan var mer nyckfull än tärningarna, som han spelade med.

Men när Hvidsærk ville döda kung Aellas budbärare av hämndlystnad, såg Ivar till, att de begav sig i fred med proviant för resan.

När Aella hörde talas om sönerns reaktion, uppskattade han, att den av de tre bröderna, som inte visat någon vördnadsfull kärlek, hade burit faderns död med största själskraft, och att han därför måste vara mest försiktig med Ivars tapperhet.

I sagorna skulle Ivar inte ta blodig hämnd för sin far. Istället bad han kung Aella om betalning för att ha dödat Regnar, som Ivar själv tyckte var lite ursinnig. De andra bröderna höll inte med. De samlade en armé och gick i krig med Aella, som slog dem tillbaka.

Ivar bad sina bröder att återvända till kungariket, och han träffade en överenskommelse med kung Aella, att han skulle få ett land i England tillräckligt stort för, att det skulle omfamnas av en oxhud. Han fick, vad han krävde, för Kung Aella sa, att det bara var en liten begäran, och gladde sig över, att så mäktigt en fiende bad för lite och inte för mycket, för lite hud kunde bara spänna över en liten bit jord, även om Aella fick Ivar att svär, att han inte skulle slåss mot honom.

Ivar fick en oxhud, som han blötlade och sträckte sig tre gånger större. Han klippte den i remsor och samlade remsorna i en lång sträng. Strängen var så lång, att det fanns plats för ett stort slott inuti. Slottet hette Lundunaborg, som senare kom att kallas London.

Men Ivar förde så riklig mat in i staden, han byggde, att den kunde uthärda en belägring.

